

## Arrest

nr. 65 290 van 29 juli 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :*

*B., Y. (R.R.: ...)*

*nationaliteit: Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium duurzame lokale verankering + werk (2.8B) van de vernietigde instructie van 19.07.2009. De instructie schrijft voor dat men, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient voor te leggen. Advocaat van betrokkene stelt dat betrokkene een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten bij Bian-Trading. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen arbeidscontract aan de regularisatieaanvraag werd toegevoegd. Betrokkene voegde enkel een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer van BIAN Trading toe dd. 26.11.2009, samen met een werkbefoete van dezelfde werkgever dd. 15.11.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.*

*Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, zich heeft aangemeld voor Nederlandse lessen, een werkbefoete en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer voorlegt, sociale banden heeft opgebouwd en getuigenverklaringen aan zijn aanvraag heeft toegevoegd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

*Reden van de maatregel:*

*• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

1.3. Aan verzoeker wordt op 17 februari, samen met de hiervoor genoemde beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gestoeld op het voormelde motief met betrekking tot artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 8 EVRM, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, machtsmisbruik en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2. Verzoeker voert, zoals gezegd, de schending van artikel 8 van het EVRM aan, doch laat na op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke manier deze bepaling door de bestreden beslissing met de voeten werd getreden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt, onder verwijzing naar de vernietigde instructie en de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, geoordeeld dat niet is voldaan aan de vooropgestelde voorwaarden. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"*

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij in zijn aanvraag heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B van voornoemde instructie.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verwerende partij, hoewel voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd, in de aanhef van de bestreden beslissing expliciet het volgende stelt: *"Betrokkene*

*haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Verzoeker verzet zich hier niet tegen.*

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld, in acht genomen het hierboven geschetste kader en de stukken van het administratief dossier.

2.6. Verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing, waar zij stelt dat hij niet voldoet aan deze vereisten omdat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd, niet voldoende en adequaat gemotiveerd is. Verzoeker beschikt, zo stelt hij, immers wél over een arbeidscontract, hij legde namelijk bij zijn aanvraag een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer en een belofte tot tewerkstelling voor, onder de voorwaarde van afgifte van een arbeidscontract. Verzoeker kan nog steeds tewerkgesteld worden en kan een loon verdienen boven het wettelijke minimum. Ten onrechte, en volstrekt onlogisch, wordt gemotiveerd dat de door hem voorgelegde documenten niet kunnen worden beschouwd als een arbeidscontract: de werkgever heeft zich ondubbelzinnig verbonden om de verzoeker tewerk te stellen. De voorwaarden van tewerkstelling worden reeds in de documenten vastgelegd.

Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoeker in wezen ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt :

*“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.*

*Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.*

*Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.*

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:*

*(...)*

*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*

*Hiertoe :*

*Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.*

*Of*

*Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. (...)."*

Zoals reeds gezegd, betwist verzoeker niet dat hij zijn aanvraag uitdrukkelijk stelde op dit criterium. Hij wist derhalve, of diende minstens te weten, wat de eraan verbonden voorwaarden waren. Zo moest onder meer een kopie van een arbeidscontract worden bijgebracht, een duidelijke voorwaarde die niet voor interpretatie vatbaar is. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent te kunnen stellen dat een nieuw criterium is toegevoegd aan het criterium 2.8B. Machtsmisbruik op deze grond is dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Verzoeker doet gelden dat een puur formeel arbeidscontract zoals dat wordt verwacht door de verwerende partij, eveneens slechts kan leiden, net zoals de door hem voorgelegde aanvraag en belofte tot tewerkstelling, tot een verblijfstitel wanneer de arbeidskaart verleend wordt, zodat de toepassing van de criteria inconsequent en selectief is. Verzoeker lijkt daarmee volledig voorbij te gaan aan de niet aan duidelijkheid te wensen overlatende voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met deze voorwaarde toont op zich niet aan dat ze kennelijk onredelijk is -meer nog, de vraag naar de redelijkheid ervan zou de Raad nopen tot een onderzoek van de opportuniteit ervan, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort- en de toepassing van deze voorwaarde, zonder meer, houdt evenmin enige indicatie in voor een kennelijk onredelijk handelen door de verwerende partij. Nu verzoeker niet betwist dat door hem geen arbeidscontract, doch een werkbelofte werd bijgebracht en gelet op hetgeen voorafgaat, kan hij niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad met betrekking tot de rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst: in het door hem voorgelegde arrest stond het bijgebracht zijn van een dergelijke overeenkomst immers geenszins ter discussie, hetgeen in casu wel het geval is.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet doet gelden dät, en dus evenmin welke stukken bij de beoordeling van zijn aanvraag ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin aangetoond.

2.9. De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse hierboven blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.10. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS